

Gent | Marta Cárdenas | Actualitzat el 01/02/2021 a les 10:58

«El nostre objectiu com a comunitat és que la mesquita sigui dels manresans»

Abdellah Anhari (Marroc).

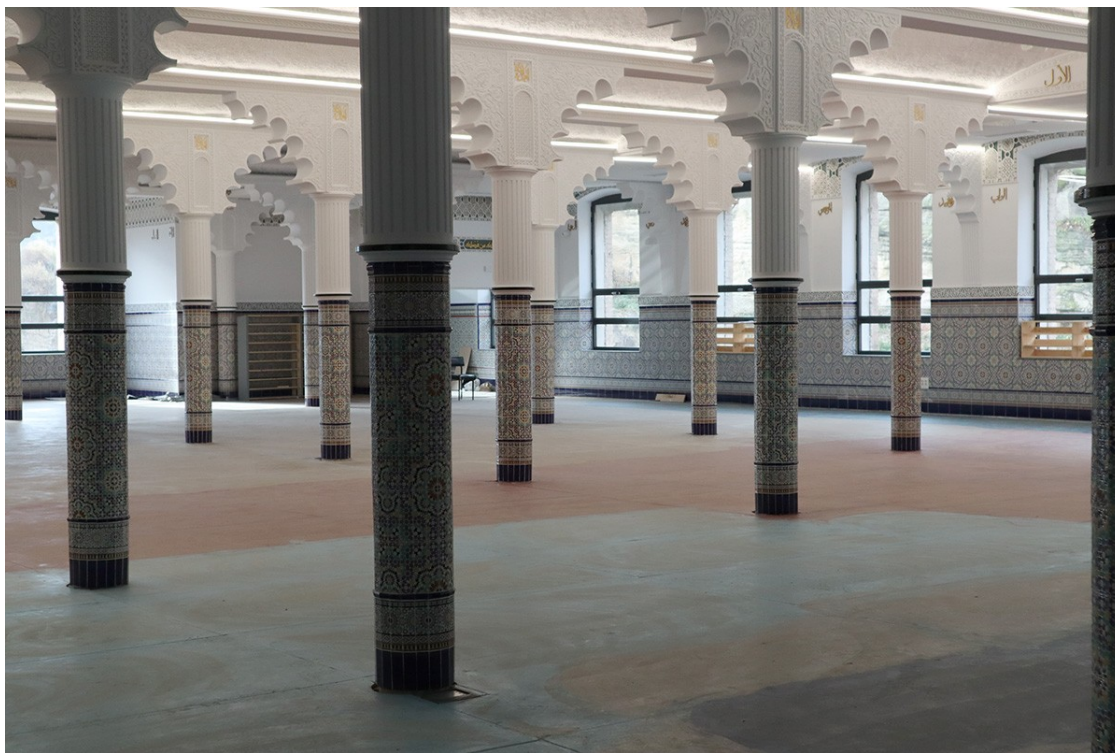
El meu nom és Abdellah Anhari i vaig néixer a Nador, prop de Melilla. Feia vida al camp, on vivia amb la família, i a la ciutat, on estudiava. Posteriorment vaig decidir traslladar-me a una petita ciutat a la frontera d'Algèria, per llicenciar-me en Química. En acabar la carrera universitària, vaig adonar-me que al Marroc tenia poques sortides laborals, així que vaig decidir fer el tercer cicle, que equival al doctorat, però la meua família no es podia permetre pagar-me els estudis. Tres dels meus nebots vivien en aquell moment a Manresa i es van oferir per ajudar-me en el finançament, així és com vaig arribar aquí i vaig iniciar el doctorat a la Universitat Autònoma de Barcelona, l'any 1992.

He d'admetre que quan vaig arribar vaig cometre molts errors, el principal va ser pensar que tornaria al Marroc. Totes les portes que tenia obertes allà on vaig néixer se'm van tancar i em vaig quedar aquí sense títol, que no vaig demanar perquè la meua intenció no era quedar-me a Manresa. Un altre gran error va ser no estudiar català, m'hauria ajudat a integrar-me amb més facilitat i a apropar-me a allò que m'agrada. Tot això m'ha perjudicat molt després. Vaig començar a entregar currículums però no tenia sort. Finalment em van trucar perquè hi havia un lloc per a Educador Social al centre de menors de l'Estrep. Em vaig casar amb una noia catalana, vaig

tenir fills i porto a Manresa més de vint anys, però no he aconseguit, encara, treballar de en la meva especialitat.

Gran part de la meua vida a Manresa ha estat vinculada a la mesquita. Quan vaig arribar els fidels van contribuir al finançament dels meus estudis. A partir de les donacions que es fan després del mes de Ramadà, els responsables de l'espai me'n van oferir una part per ajudar-me. Però jo, allà, era un fidel normal. Anava al centre, resava i marxava, no n'era part activa ni en tenia la intenció. Al 2015, però, la junta no trobava ningú que s'ofereís com a president, paper que s'havia de renovar, i m'ho van proposar a mi i m'hi van posar gairebé de manera forçada. Cinc anys després continuo sent el president i ja estic cansat. Puc ajudar en altres coses, però... Aquí ets la figura que brilla, que es veu, que tothom coneix... No vull seguir en el càrrec perquè això ho han de fer els joves. És per això que hem reordenat la mesquita, perquè vagi en paral·lel amb el món actual, hi ha d'haver junta de dones i junta de joves. I sobretot de joves que hagin nascut aquí, perquè coneixen la cultura catalana i l'idioma. Són musulmans catalans gairebé integrats, tot i que no al cent per cent, ja que les cultures són diferents.

El nostre objectiu com a comunitat és que la mesquita sigui dels manresans, que mirin els musulmans des del focus dels musulmans. Que intentin connectar i conèixer, que vinguin a les jornades de portes obertes, que la gent s'acosti i conegui aquests *bitxos rars*. Volem ajudar la ciutat a gaudir de la multiculturalitat i volem aportar un espai de trobada per compartir.

Mesquita Al Fath.